

dequaue est, quod si haec temporalis suspensio reservata non esset, mens Legumlatorum frustraretur; quilibet enim titularis Episcopus posset ordinationes vetitas agere, et absolutionem suspensionis deinde ab quocumque petere, atque ita latas suspensiones deridere; non ex Doctorum suffragio, quia praestantissimi sententiam nostram defendunt. Ergo contraria sententia quolibet fundamento destituta videtur.

Quid ergo de ratione adducta in Cap. *Nuper*, quo dicitur: quia tamen conditor canonis eius absolutionem sibi specialiter non retinuit, eo ipso concessisse videtur facultatem aliis relaxandi?

Respondemus, eiusmodi regulam ad casum non posse applicari. Et enim relate ad casum nostrum, in cap. *Nuper* agitur de excommunicatione minori, quam is incurrit qui cum excommunicato communicat, non tamen impendendo auxilium, favorem; ea vero excommunicatio, sicut et ceterae, indefinita est, scilicet nullo tempore constringitur; cum autem Pontifex definierit, illius excommunicationem qui excommunicato impendit auxilium, consilium, favorem reservatam esse, quoad alium autem casum nullam reservationem haberi, optime iudicavit, hanc minorem excommunicationem reservatam non esse; quandoquidem ex ipsa legislatoris mente deducitur, eam non esse reservatam, sin minus ut priorem, ita et hanc reservasset.

At in casu nostro agitur de suspensione a Pontificalibus per annum a Tridentino Concilio inducta; mens ergo legumlatorum fuit, ut qui legem transgrederetur, eam subiret; sin minus ad quid annum determinassent? Cum autem ex verbis decreti nulla intentio appareat, ut ante annum, qui suspensione percussi fuere, ab ea interim absolvantur; hinc et nulla paritas inter hunc et in cap. *Nuper* citatum casum intercedit, et suspensus ab inferiore, vel ab Episcopo infra annum absolvi non potest.

CAPUT IV.

Suspensione percelluntur tum ordinantes alienum subditum, tum clerici ordinati.

Hanc suspensionem legimus in Concilio Tridentino *Sess. XXIII, Cap. VIII de Reform.* his verbis: « Unusquisque autem a proprio » Episcopo ordinetur. Quod si quis » ab alio promoveri petat, nullatenus id ei, etiam cuiusvis generis aut specialis rescripti vel » privilegii praetextu, etiam statutis temporibus permittatur, nisi » eius probitas ac mores Ordinarii » sui testimonio commendentur. » Si secus fiat, Ordinans a collatione Ordinum per annum, et » ordinatus a susceptorum ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, sit suspensus. »

Ut scripsimus in *Appendice 44, pag. 365*, Episcopus proprius potest esse *originis, domicilii, beneficii, familiaritatis*, prout etiam statuit Innocentius XII in Const. *Speculatores* lata die 4 Novembris 1694. Cum itaque Tridentini Patres quemlibet ab proprio Episcopo ordinari praecipiant, unum ex dictis intelligunt; alienum hinc vocant qui non est episcopus neque originis, neque domicilii, neque beneficii, neque familiaritatis.

Id autem intelligitur nisi ordinandus ab Episcopo proprio literas excardinationis obtinuerit, quibus ei fit legitima facultas libere a propria Dioecesi abeundi, ut ab alieno Episcopo in suum Clerum cooptetur; hoc enim in casu Episcopus ordinans ita habendus est, ac si proprium subditum ordinet; talis enim fit excardinatus per legitimam in illam Dioecesim incardinationem. At eiusmodi casu excepto, nemo ab alieno Episcopo ordinari potest.

Qua in re observandum est, in Tridentino Capite duplicem prohibitionem contineri; unam quidem absolutam, qua quilibet prohibetur ab alieno Episcopo ordines recipere, eaque continetur sub illis verbis: *Unusquisque autem a proprio Episcopo ordinetur*; qua de causa, ne quis eiusmodi prohibitionem, poenaeque ei adnexa teneatur, nedum testimoniales epistolae, sed dimis-

soriales necessariae sunt, quibus fit a proprio Episcopo facultas ordinando ut ab Episcopo alieno possit ordines recipere. Alia prohibitio respicit clericos illos, vel Episcopos qui privilegium obtinere ordines conferendi cuilibet, vel recipiendi a quocumque Episcopo communionem habente cum Romano Pontifice, cui privilegio si legitimum sit, non potest derogari. Attamen ordinandus, non obstante privilegio quo fruitur, Episcopo ordinanti praesentare debet epistolae testimoniales proprii Episcopi, quibus eius probitas et mores commendantur; quas literas si Ordinandus non praesentet, Episcopus ordinans eas exigere debet; epistolae testimoniales, inquam, non dimissoriales; etenim hae continentur in privilegio obtento; nullam enim vim haberet, vel illusoriam tantum, si in eiusmodi casu necessariae forent Epistolae dimissoriales, quibus Clerico et ordinando in genere fit facultas recipiendi ordines ab alieno Episcopo; atque insuper privilegium ab Superiore concessum subiectum esset inferioris voluntati; quod absonum (1).

Quantum vero ad poenam incurrendam attinet, uterque Episcopus eam incurrit, desint pro diversitate casus epistolae dimissoriales vel testimoniales.

Quid autem dicendum de Regu-

(1) De huiusmodi privilegiis sermo est *Sess. XIV, Cap. II de Reform.* quo Episcopi titulares prohibentur alienos subditos ordinare *vigore cuiusvis privilegii sive de promovendo quoscumque ad se venientes pro tempore concessi.*

laribus, et de iis Clericis qui duplicem Episcopum proprium habent, alium beneficii, alium domicilii; possent ne hi pro recipiendis ordinibus Episcopum ad libitum variare?

Quantum ad Regulares attinet, ex variis Romanorum Pontificum constitutionibus, et S. Congregationis Concilii decretis citatis et confirmatis a Benedicto XIV in *Const. Impositi nobis* lata die 27 Februarii 1747 constat, eos ordinandos esse ab Episcopo, in cuius Dioecesi situm est monasterium, in quo ordinandus commoratur (1) ut alias diximus, et probavimus. Alias inter, en quid Benedictus XIII, qui Regularibus, praesertim Ordinis S. Dominici, ad quem ipse pertinebat, innumera fere privilegia contulerat, statuerat in *Const. In Supremo* data die 23 Septembris 1724. « Quoties ergo Regulares ad ordines erunt promovendi, servetur omnino Decretum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini inter-

» pretum a piae memoriae Cle-
 » mente VIII Praedecessore etiam
 » nostro confirmatum die 15 Mar-
 » tii 1596, quo sancitur, ad Epi-
 » scopum Dioecesanum literas di-
 » missorias pro eorumdem ordinum
 » susceptione a suis Superioribus
 » esse dirigendas, praeterquam in
 » casu, quo Dioecesanus a Dioecesi
 » abesset, vel ordinationes non es-
 » set habiturus, quo etiam casu in
 » litteris dimissoriis ad alium Epi-
 » scopum dirigendis expressa fieri
 » debeat mentio, vel de praedicta
 » Episcopi Dioecesani absentia, vel
 » de ulla alia causa, videlicet quod
 » ordinationes non sit habiturus;
 » exceptis tamen, quoad praedicta,
 » Regularibus illis, quibus per spe-
 » ciale Privilegium (2) a Sede Apo-
 » stolica post Concilium Tridenti-
 » num fuerit concessum, ut a quo-
 » libet catholico antistite ordines
 » suscipere possint, super quo in-
 » dulto nihil per praesentes inno-
 » vare intendimus » (3).

Ita ut nullimode dubitandum sit

(1) Episcopi qui contra abusus eiusmodi ad S. Sedem querelas detulerant ita argumentabantur: Regularium ordinationes Dioecesanis Episcopis expresse esse reservatas, neque spectare posse ad Ordinarios eorum originis, quam regulares a se abdicant, dum saeculo nuntium remittunt, neque porro ad ordinarios beneficii, quoniam ipsi ad titulum beneficii non promoventur.

(2) Cum fuerit speciale privilegium, non erat in eo communicatio privilegiorum; sin minus non speciale, sed communissimum fuisset.

(3) Benedictus XIV autem *Const. cit.* haec statuit: « Quaecumque nimirum hac in re a praefatis praedecessoribus nostris Gregorio XIII, Xisto V, Clemente VIII, et Innocentio XIII in supra citatis ipsorum litteris seu decretis, statuta, mandata, definita, atque sancita fuerunt, ea omnia et singula, motu, scientia, et potestatis plenitudine praefatis, earumdem praesentium serie confirmamus, roboramus, et innovamus; atque ab omnibus ad quos spectat, seu quantum documque in futurum spectabit, inviolabiliter observari praecipimus et iubemus.

quin Regulares promoveri ad ordines debeant ab eo Episcopo in cuius Dioecesi situm est monasterium, in quo ipsi commorantur, ad quem deferre debent literas testimoniales proprii Superioris.

Quantum vero attinet ad Clericos qui, eo quod habeant duplicem Episcopum proprium, domicilii ex-

gr. et beneficii, variare possunt circa ordines recipiendos, satis sit adnotare, Doctores in sententia statuenda discrepare, cum alii doceant, variationem semper licitam esse, ut Leurenus *For. Eccl. 1, 596*, et Pirhing *1, XI, 30*; alii semper illicitam, ut Reiffenstuel *Ius can. univ. 1, XI, 79 (1)*;

» Transgressores quoque omnibus poenis in praemissis contentis aliisque per Apostolicas Constitutiones et per Sacros Canones latis atque statutis, cum effectum subiacere, easque ipso facto, et absque ulla declaratione incurrere decernimus. »

(1) Cl. Reiffenstuel verba praestat referre. « Quod quis a quolibet illarum Dioecesium Episcopo possit ordinari, procedit potissimum ante factam unius istorum Episcoporum electionem, seu receptam ab ipso ordinationem. Nam quando aliquis fuit ordinatus ab uno praefatorum Episcoporum, v. g. ab Episcopo beneficii in Subdiaconum ad titulum beneficii in eius Dioecesi existentis et personalem residentiam requirentis, vel ad titulum patrimonii pro utilitate vel necessitate Ecclesiae suae iuxta formam Concilii Tridentini *Sess. 23, cap. 16 de Reform.* tunc talis, inconsulto illo priori Episcopo, non potest ordinari, v. g. in Diaconum, vel Presbyterum ab alio Episcopo, puta originis vel domicilii. » Atque pro re sua citat Barbosa, aliosque plurimos Doctores; postea prosequitur: « Rationem dant. Tum quia variatio in ecclesiasticis, puta in receptione ordinum maxime est vitanda, *Clement. un. de Renunc.* Tum quia alioquin talis variata ordinatio fieret in praedictum prioris Episcopi per primam ordinationem electi, utpote qui talem iam semel ordinavit, et quidem ad titulum beneficii vel patrimonii pro utilitate suae Ecclesiae; sicque in hunc finem ulterius investigare potest et debet constantem morum probitatem atque idoneitatem ordinandi. Fatendum tamen quod extra praedictum casum, Diana... cum nonnullis aliis oppositum teneat. Quia inquirunt, talis variatio in iure non reperitur prohibita; nam impraesentiarum variatio non contingit circa unum idemque subiectum, qualis prohibetur in *cit. Clement. un. de Renunc.*, sed respectu diversorum ordinum, quorum quilibet est irreiterabilis. »

At Pignatelli loc. cit. hinc probat variationem esse licitam: N. 7. « At tenendum est variationem praefatam esse licitam... Quia hic adest causa, propter quam aliquis censeatur subiacere Episcopo, ut ab eo possit ordines recipere, sicut habetur ex *Cap. Cum Nullus De temp. Ordin.*, ubi Pontifex non solum vult ratione originis aliquem subiacere Episcopo, ut possit ab eo ordinari, sed etiam ratione domicilii et beneficii; ergo illae sufficient, quamvis aliquis propter eas non sortiatur domicilium. Atque ita statuit Diana... et declaravit S. Congregatio Concilii tempore Cardinalis Alciati, et 20 Maii 1594. Quod etiam censuit in una Fundana die 27 Februarii 1666 per haec verba: S. Congregatio... respondit esse licitam, dummodo non in fraudem. Secus autem censeo quando beneficium esset tenuissimi redditus, quia censeretur procuratum in fraudem, ut declaravit eadem Sacra Congregatio 28 Novembr. 1633 in una *Venetiarum.* »

alii licitam esse, dummodo non fiat in fraudem, ut Pignatelli *Consult. Can. 38, n. 7*; alii demum licitam esse, dummodo Clericus non fuerit in sacris ordinatus ad beneficium, quod residentiam exigit; uti Schmalzgrueber *Ius Can. 1, XI, n. 29*.

In tanta Doctorum discrepantia, ea sententia nobis vera videtur, qua variatio prohibetur in fraudem. Cum enim iura clerico permittant sacros ordines ab proprio Episcopo suscipere, hunc autem esse dixerint sive originis, sive domicilii, sive beneficii, sive familiaritatis; horum autem non limitaverint auctoritatem in casu quo quis clericus ab alio sacros ordines susceperit, vel beneficium obtinuerit, non potest ab Episcopo ex. gr. domicilii ordinatus impediri quominus ab Episcopo beneficii alios ordines suscipiat; utitur enim iure suo tum Clericus, tum Episcopus.

Accedit, saltem nostra sententia, quod si quis Clericus ab Episcopo ex. gr. originis ordinatus, non posset ab Episcopo domicilii, vel beneficii, vel familiaritatis ordinari, horum iura frustranea et illusoria essent, cum ea in casu numquam ad effectum deducere possent; quod repugnat iuribus constitutis. Quinimo addendum est, Clericum in casu, inutiliter acquirere titulos alios, ratione quorum ordinari ab

Nec obstare affirmat effatum: *optioe semel facta omne sui consumitur*: quia ius consumi dicit, unius rei eligendae, non autem omnibus exhibitis; quippe quod ad non exhibita integra manet optio.

alio potest Episcopo; quod pariter iuribus constitutis repugnat.

Quid enim prodesset Titio Clerico qui in Subdiaconum ordinatus fuerat ab Episcopo originis domicilium vel beneficium in aliena Dioecesi obtinuisse, quando sine venia Episcopi originis ordinari non posset?

Minus hinc vera nobis apparet sententia a doctissimo Schmalzgrueber *loc. cit.* propugnata, et ab aliis quos ipse citat, quamque his verbis exponit: « Excipitur, nisi » Clericus in sacris, videlicet sub » diaconus ordinatus sit ad Eccle » siae servitium, seu beneficium » residentiam postulans; nam hic » ab alio Episcopo, absque con » sensu ordinantis prioris, alium » superiorem ordinem non potest » accipere. » Etenim exinde unum sequitur. Subdiaconum hunc debere aut dispensationem legitimam ab residentiae onere impetrare, aut beneficium ultro dimittere, si velit in Dioecesi manere Episcopi a quo ulteriores ordines recepit; minime autem sequitur, eum non posse ab Episcopo alio, cui ius competat, ad ulteriores ordines promoveri; nullo enim iure impeditur.

Fraus autem eliminanda est, tum quia fraus et dolus nemini patrocinari debent; tum quia haec ratio admissa fuit a S. Congregatione Concilii; tum demum quia cum le-

gumlatores aliquid permittunt, sine peccato et malitia permittunt, quae fraudi cuilibet semper copulantur. Atque hinc si quis Clericus domicilii Episcopo subditus, ab alio adeo tenue beneficium obtineat quod ad honestam eius sustentationem non sufficiat, ob idque Episcopum domicilii dimittere velit, hic in fraudem agere dicendus esset, consequenter legitime impediri quominus ab Episcopo beneficii non sufficientis ad ordines promoveatur; iura enim requirunt beneficium quod sufficiat ad honestam Clerici sustentationem.

Quamvis autem quilibet a proprio Episcopo promoveri debeat, et non ab alio sine literis vel dimissorialibus vel testimonialibus proprii Ordinarii, fit tamen exceptio pro iis Clericis qui potestati subditi Episcopi qui quod alienae Dioecesis Clericos ordinavit, a conferendis ordinibus sit publice suspensus.

Eiusmodi exceptio continetur in Cap. *Eos qui De tempor. Ordin.* in 6, quo dicitur: « Clericis quo » que parochiae taliter suspensio » rum postquam eorum suspensio » fuerit manifesta, absque ipsorum » etiam licentia interim recipiendi » ordines ab aliis vicinis Episcopis, » alias tamen canonice, liberam » concedimus facultatem. »

Attamen hoc in loco observare debemus quae scribit el. Giraldi *Expos. Iuris Pontif. Part. 1, Sect. 93*: « Opinor tamen quod cum

» non satis esset notorietas facti, » vi cuius viciniore Episcopi prae » fato indulto uti possent, sed ne » cessario requireretur notorietas » iuris, declaratio scilicet per sen » tentiam incursionis in suspensio » nem, haecque iuxta hodiernam » Ecclesiae disciplinam contra Epi » scopum ferri nequeat nisi a Sede » Apostolica, hanc eodem tempore » fore provisuram crederem per » specialem deputationem vel Me » tropolitani, vel alicuius Episcopi » ex vicinioribus, a quo subditi » suspensi Episcopi ordinari pos » sent, ut tam ab ipsa S. Sede, » quam a Congregatione Concilii in » similibus facti contingentis fieri » solet.... Si vero Sedes Aposto » lica aliter a dicta Decretali non » provideret, dicendum esset ei » dem derogare noluisse.... »

Cum autem Episcopus ordinans non pauca posset afferre in suam defensionem, sive vere sive falso, neque ad subditos pertineat de suspensione ab Episcopo incursa iudicare, difficillime evenire posse putamus ut eius suspensio nota fieri possit notorietate facti, sed omnino requiri sententiam declaratoriam S. Sedis. Quae consequenter si adsit, et in ea indicetur a quo Episcopo ordinandi sint illius Dioecesis Clerici, ab eo tantum ordinari possunt, et non ab alio; si vero nihil in re disponatur, Clerici illi a quocumque vicino Episcopo, qui scilicet illi Dioecesi sit limitrophus, promoveri poterunt.

Attamen prudenter agent Clerici si ab suo petant Episcopo, an et a quo velit ut ordines recipiant, neque quidquam faciant praeter ipsius sententiam. Obedientes et reverentes subditos id quam maxime decet.

At praeter legitimos casus, si qui Episcopus ordinet alienum Clericum sine epistolis dimissorialibus aut testimonialibus proprii Ordinarii suspenditur a *collatione ordinum per annum*. *Ordinatus vero a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire.*

Relate ad ordinantem nullum dubium esse potest quin suspendatur a collatione omnium Ordinum: dictio enim generalis est, neque ad ordines illegitime collatos limitari potest, cum si unum tantum ordinem conferret, dictio, quae est numero plurali, falsa inveniretur; tum id patet ex collatione cum suspensione ordinatorum; hi enim suspenduntur a susceptorum ordinum executione, qui ad alios debite susceptos extendi non possunt, tum propter verba, tum quia in capite sermo est de ordinibus quos proprius ordinarius non contulerit, atque praeter ipsius sententiam suscepti fuerint; at relate ad Episcopos ordinantes dicitur: *a collatione ordinum per annum*, profecto in genere et nulla facta limitatione;

(1) Illud ita legitur: Nullus Episcopus, vel quivis alius infanti (nisi forte religionem intraret) seu illiterato, sed nec absque sui Superioris licentia homini Dioecesis alienae clericalem praesumat conferre tonsuram.

quae de cetero limitatio vix comprehendi posset, si Ordinans tantum ab collatione illorum ordinum quos indebite contulit suspensus intelligeretur; cum enim alios ordines, quos non contulit illegitime, conferre posset, falso de eo diceretur suspensus a collatione ordinum.

Equidem Giraldi *Part. 1, Sect. 93* contrarium affirmare videtur. At ad rem suam demonstrandam unam Cardinalis Petra expressis verbis auctoritatem inducit, quin aliquo argumento sententiam suam communiat.

Duplex tamen quaestio dirimenda in casu est: an, scilicet, eandem poenam incurrat Episcopus etiam pro primae tonsurae collatione; et an ad suspensionem incurrendam pro collatione ordinum in eo requiratur praesumptio.

Ad utramque quaestionem negative respondemus. Quamvis enim et prima Clericalis tonsura sine venia Dioecesani Episcopi conferri nequeat, ut constat ex Cap. *Nullus. IV De temp. Ordin. in 6 (1)*, tamen hoc in loco sermo est non de peccato, sed de suspensione incurrenda.

Cum ergo in Capite sermo sit de ordinibus, quo sub nomine non venit clericalis tonsura, ut in capitibus praecedentibus demonstravimus, hinc ob tonsurae collationem non incurritur suspensio ab

ordinum collatione; quod adeo verum est, ut si Episcopus aliquam poenam ob eiusmodi factum incurreret, suspensione afficeretur ab una clericali tonsura per annum conferenda, et minime a collatione ordinum. Allegati enim in nota capituli haec est sanctio. « Qui vero » contra fecerit (ut in eo in quo » peccaverit puniatur) per unum » annum a collatione clericalis tonsurae dumtaxat noverit se suspensum. » Non ergo a collatione ordinum. Nullibi demum reperimus in Constitutione *Apostolicae Sedis* eiusmodi suspensionem innovatam fuisse.

Relate ad alteram quaestionem, eam ad tramites Concilii Tridentini dirimere debemus. Cum ergo Tridentini Patres in huiusmodi Episcopis praesumptionem non exegerint, secus ac de titularibus diximus, hinc cum cl. Giraldi *loc. cit.* concludimus, eam transgressores Episcopos incurere etiam *citra praesumptionem*.

Porro cum haec in ordinantes suspensio ad annum tantum extendatur, eo elapso per se cessat, infra sed vero ab uno Romano Pontifice relaxari potest, ut alias diximus.

Ea vero quae in ordinatos lata est, Episcopi conscientiae remittitur, qui consequenter, resipiscencia clerici ordinati perspecta, breviori vel diuturniori tempore eam remittere poterit. Attamen in re observandum est, hanc Clerici suspen-

sionem non remitti Episcopi arbitrio, ex quo sequeretur ab eo ad lubitum posse dispensari clericum illegitime ordinatum, sed eius conscientiae et iudicio; ita ut Clericus aliquo tempore suspensus manere debeat; verba enim: *quamdiu proprio ordinario videbitur expedire*, innuunt, ab Ordinario observandam esse Clerici agendi rationem, atque ex eius poenitentia, animique submissione etc. criterium sumere debere ad ipsum vel brevius vel tardius suspensione liberandum; sin minus Patrum Tridentinorum allegata verba nihil, vel fere significarent.

Clerici nullius Dioecesis ab eo Episcopo absolvendi sunt, ad quem pertinebat literas sive dimissorias, sive testimoniales dare.

Ad absolutionem huius Capituli inquirendum est, an suspensionem hanc incurrant etiam Clerici Regulares qui sine proprii Superioris litteris sive dimissorialibus sive testimonialibus ordinantur ab Episcopo Dioecesis in qua situm est Monasterium in quo clericus commoratur.

Cui quaestioni affirmative cum Bonacina *III, 1, XI, 3* respondendum esse ducimus, non ea quidem de causa quod ab alieno Episcopo ordinantur, sed quia ordinantur sine literis testimonialibus sui Superioris; quantum enim ad primum attinet, quamvis Regulares proprie dicti exempti sint a iurisdictione Episcopi, tamen cum iura consti-

tuta decreverint ut ordines suscipiant ab Episcopo in cuius Dioecesi situm est monasterium, in quo commorantur, iam relate ad hunc casum, ipsorum proprius Episcopus est Episcopus domicilii. Ergo cum ordinentur a proprio Episcopo, locum non habet suspensio illata in praesenti Tridentino Capite.

At eadem iura constituta decernunt ut regulares ab Episcopo domicilii ordinari non possint sine literis dimissorialibus suorum Superiorum Regularium, ut patet ex allegatis supra testimoniis. Ergo si absque hisce epistolis ordines ab Episcopo domicilii suscipiant, suspensionem Tridentinam incurrant necesse est. Id autem expressis verbis docet Benedictus XIV in *cit. Const.*: « Superiores nimirum » Regulares eas omnes (poenas incurrunt), quas, ut praefertur, suspensus Clemens VIII praedecessor constituit et sanxit. Regulares autem, qui contra illius Decreti praescriptum promoti fuerint, et Antistites eos promoventes canonicas poenas atque censuras, quae adversus sacram ordinationem suscipientes ab Episcopo, qui proprius ad hunc effectum dici et haberi nequit (1), nec non adversus Episcopos alienos subditos indebite ordinantes, in iure canonico, et in Constitu-

tionibus Apostolicis statutae habentur. »

CAPUT V.

Suspensione afficiuntur Abbates quicumque qui conferant primam Tonsuram, vel ordines minores cuicumque qui regularis subditus non sit.

Haec suspensio his verbis continetur *Sess. XXIII, Cap. X, de Reform.* « Abbatibus ac aliis quibuscumque quantumvis exemptis non liceat in posterum intra fines alicuius dioecesis consistentibus, etiamsi nullius Dioecesis, vel exempti esse dicantur, cuicumque qui regularis subditus sibi non sit, tonsuram vel minores ordines conferre; nec ipsi abbates et alii exempti, aut collegia vel capitula quaecumque, etiam Ecclesiarum cathedralium, literas dimissorias aliquibus clericis saecularibus, ut ab aliis ordinentur, concedant. Sed horum omnium ordinatio, servatis omnibus, quae in huius Sanctae Synodi decretis continentur, ad Episcopos, intra quorum Dioecesis fines existant, pertineat; non obstantibus quibusvis privilegiis, praescriptionibus aut consuetudinibus, etiam immemorabilibus... Concedentes

(1) Benedictus XIV verba, qui proprius ad hunc effectum dici et haberi nequit, pronuntiat de Episcopis illis, in quorum dioecesi non est Monasterium Regularis qui promovendus est ad ordines, ad quos privilegiorum praetextu, Regulares deferebant epistolas dimissorias suorum superiorum.

» autem dimissorias contra formam » decreti ab officio et beneficio per » annum sint ipso iure suspensi. » Capite praemisso expendamus quoniam hanc incurrant suspensionem, et quasnam ob causas.

Ante tamen declarare arbitramur quoniam sint praelatorum inferiorum species, de quibus Tridentini Patres loquuntur. Id autem peragemus verbis Benedicti XIV *De Synodo Dioecesis. lib. 77, cap. XI.*

« Prima est eorum, inquit, qui » certo praesunt generi personarum » existentium intra septa alicuius » Ecclesiae, Monasterii, seu Conventus, cum passiva exemptione » a iurisdictione Episcopi. Eiusmodi sunt Superiores Regulares, » et nonnulli Praelati saeculares, » qui una cum Ecclesia, eiusque » Ecclesiae clericis et administris, » quibus praeficiuntur, subsunt immediate Romano Pontifici.

» Secunda species est Praelatorum habentium iurisdictionem activam in Clerum et populum » certi loci, qui tamen locus est » intra Episcopi Dioecesis, a qua » undique circumscribitur. Et eiusmodi praelati, improprio tantum, » et lato quodam loquendi modo, » dicuntur esse *Nullius*.

» Tertia species est Praelatorum, » qui iurisdictionem activam habent » in Clerum, et populum alicuius » loci seu oppidi, aut plurium locorum et oppidorum, quae omnino avulsa et separata sunt a » cuiuslibet Episcopi Dioecesi; qua-

» propter dicuntur constituere » quamdam quasi Dioecesis, ubi » Praelatus, iis exceptis, quae ordi- » nis episcopalis sunt, omnia » exercet, quae caeteroquin ad episcopalem iurisdictionem pertinent. Huius generis praelati inter inferiores nobilissimi sunt; dicuntur vere et proprie *Nullius*, » et veris annumerantur Ordinariis » locorum. »

Atqui dubitandum non est, quin Tridentini Patres duas priores Praelatorum classes suspensione afficiant, si latum decretum transgrediantur. Etenim illi consistunt intra fines alicuius Dioecesis, de quibus diserte loquuntur.

At quaestio agitari posset circa tertiam Praelatorum classem, qui vere et proprie *Nullius* dicuntur et veris annumerantur Ordinariis; etenim cum territorium habeant separatum et extra cuiusvis Dioecesis terminos sub Tridentino Decreto se non comprehendi extimare possent.

At nullimode dubitandum est quin et ipsi sub eo comprehendantur, nisi post Concilium Tridentinum speciale privilegium obtinuerint quo ab illo eximantur, qua de causa dimissorias epistolas pro sacris ordinationibus *Nullius* Dioecesium clericis dare, non obtento post Tridentinum derogationis privilegio, pertinet ad viciniorum Episcopum. Id 1. patet ex initio Tridentini Capituli, in quo sermo est de quibuslibet Abbatibus, quantumvis exemptis, etiamsi nullius Dioe-